

Korte toelichting Dr Jeandarme

Geïnterneerden zijn psychiatrisch gestoorde patiënten en hebben, zoals elke burger, recht op een adequate en kwaliteitsvolle geestelijke gezondheidszorg.

De gevangenis moet de nodige zorgen verstrekken aan diegenen die haar worden toevertrouwd. Anderzijds is de gevangenis geen therapeutische gemeenschap noch een verzorgingsinstelling: het is haar taak niet en moet het ook niet worden.

De specifiek forensisch psychiatrische behandeling van geïnterneerden rijkt dan ook verder dan de gevangensmuren. De interneringsmaatregel moet ervoor zorgen dat de maatschappij beter beschermd wordt maw dat er minder recidives plaatsvinden.

Volgens de wet tot bescherming van de maatschappij kan een geïnterneerde pas voorgoed of op proef in vrijheid gesteld worden “wanneer zijn geestestoestand voldoende verbeterd is en de voorwaarden voor zijn reclassering vervuld zijn”. Uit onderzoek blijkt dat gevangenisstraf zonder behandeling in ieder geval niet leidt tot vermindering van recidive (Cooke & Philip 2000) terwijl behandeling dit in het algemeen wel doet (meta-analyse Lipsey 1992).

De langdurige opsluiting van geïnterneerden in penitentiaire instellingen zonder aangepaste behandeling is dan ook niet aanvaardbaar.

Alhoewel een deel van de geïnterneerden na de oprichting van de “medium care” forensische afdelingen de weg naar het psychiatrisch ziekenhuis gevonden hebben, zitten er in september 2004 in Vlaanderen nog steeds een 500tal geïnterneerden opgesloten in de gevangensmuren.

Het betreft hier een groep geïnterneerden met complexe forensisch psychiatrische problemen en hoge co-morbiditeit. Om van een effectieve behandeling in termen van recidivegevaar te kunnen spreken moet de intensiteit van de behandeling worden afgestemd op het recidiverisico. We stellen echter vast dat personen met een hoog risicolabel niet de hoge behandelingintensiteit krijgen die ze verdienen. Integendeel, juist deze categorie wordt uitgesloten van de voorhanden zijnde behandelingsmogelijkheden.

Aan de andere kant gaan de deuren van het regulier psychiatrisch ziekenhuis soms dicht voor de “laag risico” geïnterneerden omdat er “nu toch gespecialiseerde inrichtingen actief zijn”.

Naast het recht van de individuele geïnterneerde om behandeld te worden mogen we anderzijds het recht van de maatschappij op bescherming niet uit het oog verliezen. De combinatie van beveiliging en behandeling geeft de interneringsmaatregel immers zijn bijzonder karakter. Onderzoek omtrent effectiviteit van behandelmethodes en recidivepercentages is dan ook absoluut noodzakelijk.

8 november 2005